



## บทที่ 1

### บทนำ

#### ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กรมราชทัณฑ์ได้นำเอาระบบการพักการลงโทษมาใช้เป็นเวลานานแล้ว<sup>1</sup> ตั้งแต่การประกาศใช้พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 เป็นต้นมา ซึ่งแต่เดิมนั้นประเทศไทยได้ใช้กฎหมายพระราชบัญญัติลักษณะเรือนจำ ร.ศ. 120 เป็นกฎหมายหลักแม่แบบในการปฏิบัติต่อผู้กระทำความผิดที่ศาลได้มีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก อันเป็นโทษในลำดับที่ 2 ของโทษ 5 ประการที่ประเทศไทยใช้อยู่ในปัจจุบัน<sup>2</sup> เป็นการปล่อยนักโทษเด็ดขาด<sup>3</sup> ออกไปก่อน

---

<sup>1</sup> กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย, ความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติงานคุมประพฤติ (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ราชทัณฑ์, 2537), หน้า 43.

<sup>2</sup> ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18 โทษที่จะลงแก่ผู้กระทำความผิดมีดังนี้ (1) ประหารชีวิต (2) จำคุก (3) กักขัง (4) ปรับ (5) ริบทรัพย์สิน.

<sup>3</sup> นักโทษเด็ดขาดตามความหมายในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2522 มาตรา 4(3) หมายความว่า บุคคลซึ่งถูกขังไว้ตามหมายจำคุกภายหลังคำพิพากษาถึงที่สุด และหมายความรวมถึงบุคคลซึ่งถูกขังไว้ ตามคำสั่งที่ชอด้วยกฎหมาย ให้ลงโทษด้วย.

ที่พื้นจะรับโทษจำคุกครบกำหนดตามคำพิพากษา โดยมีเงื่อนไขของการคุมประพฤติ ดังนั้น จึงไม่ใช้การปล่อยโดยมีอิสระอย่างสิ้นเชิง เพราะยังมีเงื่อนไขให้อยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตลอดระยะเวลาที่ได้รับการพักการลงโทษ<sup>4</sup>

แนวความคิดเรื่องการพักการลงโทษนี้ เกิดเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงแนวความคิดในการลงโทษผู้กระทำความผิดให้หลบจำ หรือจากการแก้แค้นทดแทน เป็นการลงโทษเพื่อปรุ้งแต่งแก้ไขผู้กระทำผิด<sup>5</sup> เนื่องจากการลงโทษโดยใช้วิธีจำคุกเป็นการตัดผู้กระทำผิดออกจากสังคม เพื่อเป็นการลงโทษตอบแทนที่ได้กระทำความผิด แต่การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิดจะเป็นการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดทั้งในแง่การใช้เรือนจำและการใช้ชุมชน<sup>6</sup> เพราะหลังการรับโทษแล้วจะมีปัญหาในตัวของผู้ต้องขังคือผู้ต้องขังเหล่านั้นจะประสบปัญหาในการอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นในสังคม อาจเป็นเพราะถูกแยกจากสังคมมานาน เคยชินกับความโดดเดี่ยว จึงทำใหม่แนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรมอีกได้ เป็นลักษณะของอาชญากรรมซ้ำซ้อน จึงต้องมีการแก้ไขฟื้นฟูโดยเฉพาะการใช้วิธีปฏิบัติต่อผู้ต้องขังในชุมชน แนวทางหนึ่งนั้นคือวิธีการพักการลงโทษ<sup>7</sup>

การพักการลงโทษ เป็นแนวทางที่จะนำนักโทษเด็ดขาดที่ได้รับโทษมาระยะเวลาหนึ่งแล้ว ถูกเลือกสำหรับปลดปล่อยออกไปสู่อิสระภาพในสังคม และมีการดูแลภายหลังการปลดปล่อย ให้สามารถใช้ชีวิตอย่างเป็นอิสระในสังคมในระดับหนึ่งด้วย และใช้วิธีการควบคุมความประพฤติตามระยะเวลาที่กำหนด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อปรับปรุงแก้ไขนักโทษ

<sup>4</sup> ประเสริฐ เมฆมณี, หลักทัณฑ์วิทยา (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิชิตการพิมพ์, 2523), หน้า 526.

<sup>5</sup> เรื่องเดียวกัน, หน้า 67.

<sup>6</sup> อรรถพร ชูบำรุง, ทฤษฎีอาชญาวิทยา (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์โอเดียน สโตร์, 2517), หน้า 140.

<sup>7</sup> มณฑิรา ศิลปศรี, "การพักการลงโทษ: ศึกษาเปรียบเทียบในระบบกฎหมาย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารคดี คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534), หน้า 1-2.

เด็ดขาดซึ่งเป็นผู้กระทำความผิดนั้น ให้กลับเป็นพลเมืองดีในสังคม และสามารถใช้ชีวิตอยู่  
ร่วมในสังคมได้ตามปกติต่อไป

ผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลหลังการปลดปล่อยก่อนกำหนดก็คือเจ้าหน้าที่พักการลงโทษ ซึ่ง  
เป็นเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์พวกหนึ่ง ที่มีหน้าที่ควบคุมดูแลความประพฤติของผู้ได้รับการพักการ  
ลงโทษ รวมทั้งการช่วยเหลือ แนะนำผู้ได้รับการพักการลงโทษในการใช้ชีวิตหลังปล่อย<sup>๕</sup>

สำหรับในประเทศไทยไม่มีเจ้าหน้าที่พักการลงโทษโดยเฉพาะ จึงใช้พนักงาน  
คุมประพฤติแทน โดยมีวัตถุประสงค์หลักของการคุมประพฤติ อยู่ที่การคุ้มครองป้องกันสังคม  
จากอาชญากรรมด้วย และที่สำคัญคือแนวคิดที่มุ่ง ในการแก้ไขปรับปรุง ให้ผู้ต้องขัง ได้กลับตัว  
เป็นพลเมืองดี มิให้กระทำความผิดซ้ำอีก<sup>๖</sup>

การพักการลงโทษจึงเป็นวิธี ในการแก้ไขปรับปรุงผู้กระทำความผิด และเป็นวิธี  
การสำคัญในการป้องกันสังคมด้วย การพักการลงโทษจะช่วยให้ผู้กระทำความผิดที่ถูกจำคุก  
มาระยะเวลาหนึ่ง ได้รับการปล่อยตัวก่อนจะครบกำหนดโทษ โดยมีเงื่อนไขของการคุมความ  
ประพฤติ ซึ่งช่วงนี้จะเป็นการปรับตัวให้เข้ากับสังคมภายนอก และแม้ว่าจะถูกปล่อยตัวออก  
มาแล้วแต่วิถีชีวิตในสังคมยังไม่ได้รับอิสระอย่างแท้จริง เพราะต้องถูกคุมความประพฤติ และ  
ต้องใช้ชีวิตหรือมีความเป็นอยู่ภายใต้การสอดส่องดูแลของเจ้าหน้าที่ จึงเป็นการเตรียม  
ความพร้อมก่อนการปล่อยตัวอย่างมีอิสระหลังผ่านการคุมประพฤติ และ เมื่อนักโทษเด็ดขาด  
ได้รับการพักโทษแล้ว และมีความเคยชินต่อการปฏิบัติตนในสังคมภายใต้การคุมประพฤติโดย  
อยู่ในความดูแลของพนักงานคุมประพฤติของกรมราชทัณฑ์ ก็จะทำให้นักโทษเด็ดขาดผู้นั้นไม่  
กล้าประกอบอาชญากรรมอีก จึงเป็นการป้องกันสังคมจากปัญหาอาชญากรรมไปในตัวด้วย

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

<sup>๕</sup> Randall G. Sheldon, Criminal Justice in America: A Sociological Approach (New York: Brown and Company Inc., 1982), pp. 405-406.

<sup>๖</sup> สุปจน์ สุโรจน์, การบริหารงานยุติธรรม (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2533), หน้า 600.

แม้ว่าประเทศไทยได้มีการนำเอาระบบการพักการลงโทษมาใช้ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องขังมาเป็นเวลานานแล้ว แต่จากการศึกษาพบว่า สถิติการพักการลงโทษให้แก่ผู้ต้องขังได้เด็ดขาดของประเทศไทยยังมีจำนวนน้อย ดังปรากฏตามสถิติในตารางที่ 1 นี้

ตารางที่ 1 สถิติการอนุมัติพักการลงโทษ<sup>10</sup>

ปีงบประมาณ	จำนวนนักโทษ เด็ดขาด	ขออนุมัติ	
		จำนวน	ร้อยละ
2528	34,496	1,692	4.90
2529	37,729	2,106	5.58
2530	41,276	2,181	5.28
2531	23,899	1,226	5.13
2532	27,794	1,644	5.91
2533	31,754	1,830	5.76
2534	33,454	1,251	3.74
2535	36,944	981	2.48
2536	30,892	2,154	6.97
2537	64,746	1,234	1.90

ซึ่งเมื่อพิจารณาสถิติตามตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่าการขออนุมัติให้พักการลงโทษคิด

<sup>10</sup> กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย, รายงานการดำเนินงานราชทัณฑ์ต่างประเทศและความรู้เรื่องการคุมประพฤติ (กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ราชทัณฑ์, 2538), หน้า 95.

เป็นร้อยละไม่เกินร้อยละ 6 เท่านั้น เมื่อเทียบกับประเทศญี่ปุ่น ซึ่งนำเอาระบบการพักการลงโทษมาใช้ภายหลังประเทศไทย แต่ปรากฏว่าประเทศญี่ปุ่น มีสถิติอัตราการพักการลงโทษมากกว่าประเทศไทย<sup>11</sup>

เหตุผลประการสำคัญคือการขาดแคลนเจ้าหน้าที่พักการลงโทษ ซึ่งตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 กำหนดให้ใช้ พนักงานคุมประพฤติ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ และนำมาอบรมเป็นพนักงานคุมประพฤติ แต่ก็ยังขาดแคลนอยู่นั่นเอง<sup>12</sup> และต้องนำเอางานคุมประพฤติบางส่วน เช่น การรายงานตัวของผู้ถูกคุมประพฤติ ไปฝากให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองและตำรวจ เป็นผู้ช่วยเหลืออีกแรงหนึ่ง โดยเป็นผู้รับรายงานตัวและรายงานผลต่อไปยังพนักงานคุมประพฤติ แต่ก็ยังไม่เป็นผลสักเท่าใด เพราะเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองและตำรวจก็มีภาระการงานในความรับผิดชอบอยู่แล้ว ดังนั้นจึงต้องหันมาใช้ระบบของพนักงานคุมประพฤติอาสาสมัคร ซึ่งเริ่มในปี พ.ศ. 2520 โดยทางกรมราชทัณฑ์ได้ริเริ่มโครงการจัดหาอาสาสมัครคุมประพฤติ โดยรับสมัครประชาชนผู้มีจิตศรัทธา มีความเสียสละและต้องการช่วยเหลือ แก้อภัยแก่ผู้กระทำผิดให้กลับตนเป็นพลเมืองดี

การนำเอาระบบอาสาสมัครคุมประพฤติมาใช้นั้น ได้เริ่มนำมาใช้ในเขตกรุงเทพมหานครก่อน และขยายไปยังส่วนภูมิภาคตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522 เป็นต้นมา เนื่องจากกรมราชทัณฑ์ได้จัดให้มอาสาสมัครคุมประพฤติกระจายไปตามภูมิภาคจำนวนกว่า 11,850 คน<sup>13</sup> ดังนั้นในปี พ.ศ. 2533 จึงได้มีการจัดทำระเบียบกรมราชทัณฑ์ว่าด้วยอาสาสมัครคุมประพฤติ

<sup>11</sup> มณฑิรา ศิลปศรี, "การพักการลงโทษ: ศึกษาเปรียบเทียบในระบบกฎหมาย", หน้า 3.

<sup>12</sup> นุชนาถ ภูมิประดิษฐ์, "ปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของอาสาสมัครคุมประพฤติในงานราชทัณฑ์: ศึกษาเฉพาะ เขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2529), หน้า 4.

<sup>13</sup> กรมราชทัณฑ์ กระทรวงมหาดไทย, รายงานการดำเนินงานราชทัณฑ์ต่างประเทศและความรู้เรื่องการคุมประพฤติ, หน้า 60-61.

พ.ศ. 2533 ไว้เป็นแนวเดียวกัน ซึ่งยังไม่มีรายละเอียดชัดเจนถึงสถานะ บทบาท การคุ้มครองสิทธิ และประโยชน์ของอาสาสมัครไว้แน่ชัด เหมือนดังเช่นกฎหมายเกี่ยวกับอาสาสมัครคุมประพฤติของญี่ปุ่น<sup>14</sup> ( The Volunteer Probation Officer Law in Japan ) หรือ ตามระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยอาสาสมัครคุมประพฤติ พ.ศ. 2528 ของไทย ซึ่งได้บัญญัติสิทธิและความคุ้มครองในบางประการไว้เด่นชัด ทั้งนี้เพราะเห็นถึงความสำคัญของอาสาสมัครคุมประพฤติ ว่าเป็นผู้รู้ปัญหา และแก้ไขปัญหของสังคมร่วมกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือทางราชการได้เป็นอย่างดี<sup>15</sup> นอกจากนี้ ยังมีปัญหาอีกหลายประการที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของอาสาสมัคร เนื่องจากความไม่ชัดเจนของระเบียบกรมราชทัณฑ์ดังกล่าว เช่น การประสานงานระหว่างเจ้าหน้าที่กับอาสาสมัครมีปัญหา<sup>16</sup> ทั้งนี้เพราะไม่มีบทบัญญัติรองรับให้ชัดเจนแน่นอน ซึ่งจะทำให้มีปัญหาทางการปฏิบัติไปถึงเรื่องอื่นด้วย รวมทั้งอาสาสมัครเองมีความรู้สึกที่ไม่ได้รับการคุ้มครองตามกฎหมายเท่าที่ควร เนื่องจากสถานะและบทบาททางกฎหมายของตนยังไม่มีกฎหมายบัญญัติรองรับเป็นที่ชัดเจน<sup>17</sup>

ดังนั้น วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงมุ่งที่จะวิเคราะห์ วิจัย แนวความคิดและทฤษฎี ตลอด

<sup>14</sup> Rehabilitation Bureau Ministry of Justice JAPAN, Community-based Treatment of Offenders in Japan, 1990, p.6.

<sup>15</sup> เชื้อชาย โปธิกลิ่น, "อาสาสมัครคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม: บทบาทในการควบคุมสังคม" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535), หน้า 81.

<sup>16</sup> วิไลนา กำลังหาญ, "ปัญหาและสาเหตุในการปฏิบัติงานของอาสาสมัครคุมประพฤติในงานราชทัณฑ์ ศึกษาเฉพาะ เขตกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537), หน้า 157-162.

<sup>17</sup> วิไลนา เจียงไพศาลกุล, "ปัญหาในการปฏิบัติงานของอาสาสมัครคุมประพฤติ กระทรวงยุติธรรม: ศึกษาเฉพาะกรณีอาสาสมัครคุมประพฤติจังหวัดอุบลราชธานี" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2529), หน้า 145.

จนหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และเปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ (ประเทศสหรัฐอเมริกา และประเทศญี่ปุ่น) เพื่อให้ได้แนวทางในการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาสามัครคุมประพฤติของกรมราชทัณฑ์ โดยเน้นที่การปรับปรุงแก้ไขในเรื่องของสถานะภาพ อำนาจหน้าที่และสิทธิต่าง ๆ รวมทั้งบทบาทในการควบคุมสังคมด้วย ทั้งนี้เพราะในระเบียบกรมราชทัณฑ์ว่าด้วยอาสามัครคุมประพฤติ พ.ศ. 2533 ยังไม่ชัดเจน โดยเฉพาะในเรื่องของสถานะและบทบาทตามกฎหมายของอาสามัครว่าเป็นอย่างไร มีอะไรบ้าง เพื่อจะได้มีผลไปถึงการคุ้มครองสิทธิ และประโยชน์อื่น ๆ ของอาสามัครตามกฎหมาย ซึ่งเป็นสิ่งจูงใจให้อาสามัครเข้ามาทำหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น สิทธิประโยชน์ในการขอพระราชทาน เครื่องราชอิสริยาภรณ์อันเป็นเกียรติ ซึ่งเดิมไม่สามารถกระทำได้เพราะไม่ได้ระบุไว้เป็นบทบัญญัติที่ชัดเจน ดังเช่นในระเบียบกระทรวงยุติธรรมว่าด้วยอาสามัครคุมประพฤติของกระทรวงยุติธรรม พ.ศ. 2528 ที่บัญญัติสิทธิอันนี้ไว้ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดเป็นขวัญและกำลังใจแก่อาสามัครคุมประพฤติของกรมราชทัณฑ์ ในการปฏิบัติงานช่วยเหลือพนักงานคุมประพฤติในการสืบเสาะข้อเท็จจริงก่อนการอนุมัติการพักการลงโทษหรือการสอดส่องควบคุมดูแลความประพฤติของผู้ที่ได้รับการพักการลงโทษ ซึ่งจะ เป็นผลดีต่อตัวของผู้กระทำผิด และเป็นผลดีต่อสังคม ทั้งนี้ตามแนวคิดและทฤษฎีการลงโทษ เพื่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด โดยวิธีการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดในชุมชนอย่างแท้จริง

### วัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัย

1. เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ ในแนวความคิด และหลักการของการใช้อาสามัครคุมประพฤติในการพักการลงโทษ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการใช้อาสามัครคุมประพฤติในการพักการลงโทษ โดยมุ่งเน้นให้มีกฎหมายรองรับอาสามัครคุมประพฤติ อย่างชัดเจนแน่นอน ถึงสถานะภาพ อำนาจหน้าที่ การคุ้มครองสิทธิและประโยชน์ต่าง ๆ รวมทั้งความคุ้มกันความรับผิดชอบในทางแพ่งของอาสามัครคุมประพฤติ
3. เพื่อศึกษาแนวทางการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนพนักงานคุมประพฤติ ในการพักการลงโทษ โดยกำหนดกฎหมายรองรับอาสามัครคุมประพฤติให้เป็นที่แน่นอน และ

สร้างหลักประกันในการคุ้มครองสิทธิต่าง ๆ ของอาสาสมัคร ให้เป็นที่ยอมรับและแพร่หลาย รวมทั้งเป็นส่วนช่วยชักจูงให้ประชาชนทั่วไปหันมาช่วยเหลือซึ่งกันและกันในสังคมมากขึ้น

4. เพื่อส่งเสริมแนวความคิดการสร้างสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างสังคม และผู้ต้องโทษ ที่ได้รับการพักการลงโทษ เพื่อให้เขาได้เรียนรู้ ปรับตัว และปฏิบัติตัวให้เข้ากับสังคมได้ โดยการใช้อาสาสมัครคุมประพฤติ เป็นเครื่องมือในการเชื่อมโยง อันเป็นการช่วยเหลือสังคมในการควบคุมและป้องกันอาชญากรรมในสังคมได้ในทางอ้อม

### ขอบเขตของการศึกษาวิจัย

ศึกษาถึงแนวคิด และประวัติความเป็นมาของ การคุมประพฤติกับการพักการลงโทษ ศึกษาถึงประวัติความเป็นมาของการใช้อาสาสมัครทั่วไป และการใช้อาสาสมัครคุมประพฤติทั้งของต่างประเทศและประเทศไทย ตัวอย่างการใช้อาสาสมัครคุมประพฤติในต่างประเทศ (ประเทศสิงคโปร์และญี่ปุ่น) ศึกษาหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่เกี่ยวกับการใช้อาสาสมัครคุมประพฤติ ศึกษาวิเคราะห์แนวทางและความเป็นไปได้ในการแก้ไขปรับปรุงรูปแบบสถานภาพ บทบาท อำนาจหน้าที่ และการคุ้มครองสิทธิต่าง ๆ ของอาสาสมัครคุมประพฤติ โดยการออกกฎหมายรองรับให้ชัดเจน เพื่อให้เป็นตัวจักรสำคัญในการแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องโทษ ตามระบบการพักการลงโทษ และเหมาะสมกับบทบาทการควบคุมสังคมอย่างไม่เป็นทางการ เพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลอย่างแท้จริง โดยการศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับแนวคิดกฎหมายอาสาสมัครคุมประพฤติของประเทศสหรัฐอเมริกา ในระดับมลรัฐ และกฎหมายอาสาสมัครคุมประพฤติของประเทศญี่ปุ่น รวมทั้งกฎหมายและระเบียบส่วนราชการที่เกี่ยวข้องกับการใช้อาสาสมัครต่าง ๆ ในประเทศไทย

### วิธีศึกษาวิจัย

การวิจัยเอกสาร ทำโดยศึกษาจากหนังสือ ตำรา บทความทางวิชาการ ตำบลดูกฎหมาย ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ และเปรียบเทียบกฎหมายของต่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาสาสมัครในการคุมประพฤติและการพักการลงโทษในระดับมลรัฐของประเทศสหรัฐอเมริกา และกฎหมายว่าด้วยอาสาสมัครคุมประพฤติของประเทศญี่ปุ่น



### สมมติฐานในการศึกษาวิจัย

การใช้อาสาสมัครคุมประพฤติเข้ามาช่วยเหลือพนักงานคุมประพฤติในการดำเนินการพักการลงโทษของกรมราชทัณฑ์ ตามระเบียบกรมราชทัณฑ์ว่าด้วยอาสาสมัครคุมประพฤติ พ.ศ. 2533 ยังต้องมีการแก้ไขปรับปรุงหลักกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องสถานะและบทบาท อำนาจหน้าที่ของอาสาสมัครตามกฎหมายและขอบเขตการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะบทบาทในการควบคุมสังคม เพื่อกำหนดความคุ้มครองสิทธิและประโยชน์ต่าง ๆ อันจะมีผลทำให้เกิดกำลังช่วยในการปฏิบัติงานควบคุมดูแล และช่วยเหลือผู้กระทำผิดได้ใกล้ชิด เข้าใจถึงสภาพปัญหา มีส่วนในการแก้ไขปัญหาหรือการเยียวยาผู้กระทำผิดได้อย่างทั่วถึง ซึ่งจะชี้ให้เห็นได้ว่าการพักการลงโทษสามารถบรรลุผลได้ตามแนวคิดและทฤษฎีการลงโทษเพื่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด

### ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษาวิจัย

1. เพื่อเป็นแนวทางหนึ่งในการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอาสาสมัครคุมประพฤติของกรมราชทัณฑ์ให้มีความชัดเจนแน่นอนในเรื่องของสถานะ บทบาท การคุ้มครองสิทธิและประโยชน์ของอาสาสมัคร และรวมไปถึงการช่วยเหลือส่งเคราะห์ผู้กระทำผิดที่ได้รับการพักการลงโทษด้วย
2. เพื่อส่งเสริมกิจกรรมของชุมชนในรูปแบบของอาสาสมัคร ให้แพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของทุกคนในสังคม มีบทบาทสำคัญในการควบคุมและป้องกันปัญหาอาชญากรรมในชุมชนหรือสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เพื่อชี้ให้เห็นถึง แนวคิดในการนำเอาชุมชนมาบำบัดเยียวยาผู้กระทำผิดให้กลับตัวและขัดเกลาคิดใจ เพื่อให้สามารถอยู่ร่วมกันกับสังคมต่อไปอย่างปกติสุขขึ้น เป็นสิ่งที่เป็นไปได้จริง และมีประสิทธิผลจริง หากว่าทุกคนในสังคมให้โอกาส และเข้ามามีส่วนช่วยเหลือตามสมควรแก่สถานภาพหรือตามกำลังความสามารถของตน
4. เพื่อชี้ให้เห็นถึงการร่วมมือสอดส่องดูแลและช่วยเหลือกัน จะทำให้สังคมนั้นมีความสงบและเป็นระเบียบเรียบร้อยขึ้นได้ตามหลักการควบคุมสังคมที่ไม่เป็นทางการ